

prima instanță: N.Veleva

(Judecătoria Cahul)

instanța de apel: T.Dimitriadi, V.Movila, E. Dvurecenshii

(Curtea de Apel Cahul)

dosarul nr.2ra-1438/17

Î N C H E I E R E

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Svetlana Filincova

Judecători: Tamara Chișca-Doneva, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de avocatul Dumitru Ignat în interesele recurentului Munteanu Timofei,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Banca Comercială Română Chișinău Societatea pe Acțiuni împotriva lui Munteanu Timofei privind încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 16 martie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Banca Comercială Română Chișinău Societatea pe Acțiuni, casată hotărârea Judecătoriei Cahul din 13 iunie 2016 și emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La data de 25 ianuarie 2013 Banca Comercială Română Chișinău SA s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Munteanu Timofei privind încasarea datoriei în legătură cu restituirea creditului.

În motivarea acțiunii s-a indicat că conform contractului de credit nr. 1786 din 02 noiembrie 2007, reclamantul a acordat un credit pîrîtului Munteanu Timofei în sumă de 2 000 000 lei cu termen de rambursare pînă la 02 noiembrie 2022 și dobîndă fluctuantă de 19% anual.

În scopul asigurării creditului acordat a fost încheiat contractul de gaj/ipotecă din 02 noiembrie 2007, încheiat cu Munteanu Timofei autentificat notarial și înregistrat în registrul actelor notariale cu nr.6377 la data de 02 noiembrie 2007 de către notarul public Cristina Nicolăescu.

Obiectul contractului de ipotecă a constituit: încăpere nelocativă nr.04, nr. cadastral 0100519.102.07.004 cu suprafața totală de 212.30 m², situat în mun. Chișinău, str. Mitropolit Dosoftei 114, admis în garanție cu valoarea de ipotecă în mărime de 2 030 200 lei.

Pîrîtul nu și-a onorat obligațiunile privind rambursarea creditului, astfel în temeiul ordonanței judecătorești din 25 mai 2009, nr.2p/o-461/09, bunul imobil sus nominalizat a fost transmis Băncii în posesie pentru ulterioara comercializare. Ulterior în baza contractului de vânzare-cumpărare din 28 iunie 2011, imobilul a fost înstrăinat la un preț de 600 000 lei. Neonorarea obligațiunilor stabilite în contractul de credit, la situația din 14 ianuarie 2013 datorica constituia suma de 3 034 418, 27 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Cahul din 13 iunie 2016 s-a respins acțiunea.

La data de 17 iunie 2016 reprezentantul Băncii Comerciale Române Chișinău SA a depus apel nemotivat și ulterior la data de 28 iulie 2016 a depus apel motivat împotriva hotărârii Judecătoria Cahul din 13 iunie 2016, solicitând casarea hotărârii enunțate și emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă acțiunea.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 16 martie 2017 s-a admis apelul depus de Banca Comercială Română Chișinău SA, s-a casat integral hotărârea Judecătoria Cahul din 13 iunie 2016 și s-a emis o nouă hotărâre de admitere integrală a acțiunii.

S-a încasat de la Munteanu Timofei în beneficiul Băncii Comerciale Române Chișinău SA datoria în sumă de 3 034 182 (trei milioane treizeci și patru mii una sută optzeci și doi) lei 71 bani.

S-a încasat de la Munteanu Timofei în beneficiul Băncii Comerciale Române Chișinău SA suma în mărime de 87 500 lei cu titlu de taxă de stat achitată de reclamant la depunerea acțiunii și la depunerea cererii de apel.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că, conform pct. 6.4 din contractul de credit bancar, este indicat că în caz că valoarea gajului realizat nu acoperă în întregime datoria, banca are dreptul să-și satisfacă cerințele din contul altor bunuri sau drepturi patrimoniale ale împrumutatului.

Instanța de apel a invocat că banca și-a realizat dreptul de gaj prin vânzarea bunului gajat, însă prin aceasta nu s-a acoperit în întregime suma creditului acordat. Astfel, BCR Chișinău SA întru restituirea datoriei acumulate s-a adresat către Munteanu Timofei, solicitându-i acestuia de a achita integral creditul și toate plățile ce reies din contractul de credit, până la data de 10 decembrie 2012.

Instanța de apel, a notat că potrivit art. 512 alin. (1) Cod civil, ”în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face”.

În conformitate cu art. 572 alin. (2) Cod civil, ”obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună - credință, la locul și în momentul stabilit”.

A mai menționat instanța de apel despre faptul că Munteanu Timofei a manifestat un comportament de rea-credință, contrar prevederilor legale, contractului și bunurilor moravuri.

Or, potrivit art. 9 alin. (1) Cod civil, ”persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă pînă la proba contrară”.

La 31 mai 2017 avocatul Dumitru Ignat în interesele recurentului Munteanu Timofei a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei recurate și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului se invocă că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul

neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Prin scrisoarea de însoțire Curtea de Apel Cahul a expediat în adresa părților copia deciziei din 16 martie 2017 la 03 aprilie 2017 (f.d.217, vol.I), însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării deciziei recurate. Prin urmare, recursul declarat de acesta la 31 mai 2017 se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de avocatul Dumitru Ignat în interesele recurentului Munteanu Timofei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de avocatul Dumitru Ignat în interesele recurentului Munteanu Timofei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către

instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de avocatul Dumitru Ignat în interesele recurentului Munteanu Timofei.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de avocatul Dumitru Ignat în interesele recurentului Munteanu Timofei se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru